

Zowel de eerste lezing als het evangelie geven ons een duidelijke boodschap mee: wees niet bang, spreek je uit.

Wij kunnen ons nauwelijks voorstellen hoe Jeremia zich gevoeld moet hebben. Nog vóór zijn geboorte was hij door God geroepen, uitgekozen om profeet te zijn, om Gods stem te laten klinken in een moeilijke tijd. Maar Jeremia voelde zich klein en onzeker, niet sterk genoeg, niet bekwaam genoeg voor de opdracht die hem wacht.

En eerlijk gezegd: herkennen wij daarin niet iets van onszelf?

Want ook wij voelen ons soms klein tegenover wat het leven van ons vraagt. Soms zouden wij liever zwijgen dan spreken, liever wegstaren dan ingrijpen, liever veilig blijven dan kwetsbaar worden.

Jeremia wist dat zijn opdracht zwaar zou zijn. Hij moest spreken over onrecht, over afgoderij, over een volk dat dreigde af te dwalen van God. Hij moest machthebbers aanspreken op hun misbruik van macht. En mensen wakker schudden uit hun gemakzucht en onverschilligheid. Dat maakte hem niet geliefd. Integendeel. Hij werd tegengewerkt, bespot en verlaten. Zelfs mensen die hem nabij waren, keerden zich tegen hem.

En tóch klinkt telkens opnieuw dat ene woord van God: *wees niet bang*.

Niet omdat er geen gevaar is. Niet omdat alles vanzelf goed komt. Maar omdat God met hem meegaat.

Jeremia leert ons iets wezenlijks over geloven: moed betekent niet dat je geen angst hebt. Moed betekent dat angst niet het laatste woord krijgt. Dat je verder durft gaan, omdat je je gedragen weet door iemand die groter is dan jezelf.

En precies dát horen wij vandaag ook in het evangelie.

In het evangelie zegt Jezus dat je niet bang moet zijn om hetgeen wat als overtuiging in jou gegroeid is, te délen, uit te spreken. *“Wat Ik jullie in het duister zeg, spreek dat uit in het volle licht, en wat jullie in het oor gefluisterd wordt, schreeuw dat van de daken”*.

Jezus zendt zijn leerlingen uit, maar Hij maakt hun geen mooie beloften van gemak of succes. Hij zegt niet: “Alles zal eenvoudig zijn.” Integendeel. Hij spreekt over weerstand, onbegrip, vervolging zelfs. Hij weet hoe kwetsbaar zijn leerlingen zich zullen voelen.

En tóch zegt Hij, bijna teder: *“Wees niet bang.”*

Drie keer klinkt die oproep in dit evangelie.

Wees niet bang.

Want God verliest niemand uit het oog. Geen mus valt op aarde zonder dat de Vader het weet. Zelfs de haren op ons hoofd zijn geteld. Het zijn woorden vol tederheid. Jezus wil zeggen: niets van jouw leven ontgaat God. Geen zorg, geen angst, geen verdriet, geen verborgen worsteling.

Wat een troost mag daarin liggen.

Hoe zit dat met ons? Hebben wij iets van Jeremia's moed wanneer het gaat om onrecht, om zorg voor kwetsbaren, om waarheid die uitgesproken moet worden? Vaak vrezen we gezichtsverlies, weerstand of het oordeel van anderen. Misschien hebben we geleerd dat je je beter gedeisd kunt houden, zeker tegenover mensen met macht of invloed.

Wij hoeven niet groot, sterk of volmaakt te zijn voordat God ons gebruiken kan. Jeremia was bang. De leerlingen waren bang. Ook de heiligen kenden twijfel en aarzeling. En tóch werkte God door hen heen.

Misschien is dat ook vandaag een woord voor óns. Want ook wíj kennen momenten waarop spreken moeilijk is;

Wanneer onrecht gebeurt, en dit blijft bestaan omdat niemand het benoemt. Wanneer iemand wordt buitengesloten. Wanneer zorg en medemenselijkheid onder druk staan. Of wanneer wij aarzelen om openlijk uit te komen voor wat ons geloof voor ons betekent.

Hier, in deze kerk, bidden wij samen, luisteren wij naar Gods Woord, delen wij hoop. Maar buiten deze muren wordt geloven soms stiller. Misschien uit schroom. Misschien uit angst om niet begrepen te worden. Misschien omdat wij bang zijn voor een schampere opmerking, of het gevoel dat geloof iets is geworden, waarover je beter zwijgt.

Tóch klinkt vandaag een heldere oproep: wees niet bang – spreek je uit.

Jezus zegt vandaag niet: *wees luidruchtig*. Hij zegt ook niet: *overtuig iedereen*. Hij zegt eenvoudig: *wees niet bang*.

Laat je licht schijnen. Kom ervoor uit wat jou draagt. Laat in je woorden en daden, iets zichtbaar worden van Gods liefde. Soms is een klein woord genoeg. Soms een gebaar van trouw, vergeving of nabijheid. Soms eenvoudig de moed om eerlijk te zeggen: "Ja, dit betekent iets voor mij. Hieruit leef ik."

Paus Franciscus heeft ons daar vaak aan herinnerd: de Kerk mag niet opgesloten blijven in zichzelf, maar wordt uitgenodigd om naar buiten te gaan, om in eenvoud en vreugde, getuige te zijn van het evangelie.

Lieve mensen, wij leven in een land waarin wij vrij zijn om te geloven en te spreken. Dat is niet vanzelfsprekend. Op veel plaatsen in de wereld leven christenen nog altijd onder druk, in angst of vervolging. Daarom mogen wij dankbaar zijn voor de vrijheid die wij hebben — en haar ook gebruiken: om óp te komen voor wie geen stem hebben, om het goede te benoemen, om iets zichtbaar te maken van Gods liefde, in deze wereld.

En bovenal mogen wij vandaag dit evangeliewoord meenemen in ons hart:

Wees niet bang.

Níet omdat het leven zonder zorgen zal zijn. Níet omdat er geen pijn of onzekerheid bestaat. Maar omdat God ons kent. Omdat Christus met ons meegaat. Omdat wij, wát er ook gebeurt, nooit uit Gods hand vallen.

Amen